

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia|| Ivridica,|| Sev Ivs Civile Theologicvm,||

Fickler, Johann Baptist

Dilingæ, 1575

VD16 F 976

De Fidei Catholicę syncera confessione Iustiniani Imp[e]ratoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63414)

Religionis
catholicæ de-
fertorum pæ-
na æterna.

Hæreticorum
pietas constat
tantū in ver-
bis non in re-
bus.

SI quis post Catholicæ fidei confessionem,
& hæreticorum condemnationem, saluo
manente pio intellectu, de nominibus, vel syl-
labis, vel dictionibus contendens, separat se à
sancta Dei Ecclesia, tanquā non in rebus, sed
in nominibus solis & dictionibus posita no-
bis pierate, talis, vtpotè dissensionibus gaudes,
rationem pro semetipso, & pro deceptis, &
decipiendis ab eo, reddet magno Deo & Sal-
uatori nostro Iesu Christo in die iudicij.

LEO ET ANTHEMIVS IMP. IN L. 29.
(quæ lex in recentioribus ædicionibus habetur in
libris prætermisforum Cod. classe. 1.) de
episcop. & cleric. &c.

Apocrisarij
sunt Mona-
chi, q̄ ceu in-
ternuncij, siue
Legati ab Ab-
bate, vel Mo-
nasterio, vsu
exigente, ad
res necessarias
procurandas
mittuntur.
Hodie plerū-
que, præsertim
in Italia, Pro-
curatores, vel
Syndici ap-
pellantur.

CVrent Monachi apocrisarij (his enim, neq̄
alijs, propter solam apocriseon exire non-
nunquam licitum est) qui exhibunt, ne de reli-
gione, vel doctrina disputent, vel conciliabu-
lis præsent, vel turba concitata simpliciorum
animos seducant: scituri, quòd si nostræ pieta-
tis statuta neglexerint, legum austeritati sub-
ijcientur.

DE FIDEI CATHO-
LICÆ SYNCERA CONFESIONE
IVSTINIANI IMPERA-
TORIS.

IVSTINIANI SACRATISSIMI IMP. AD
Orientales Ecclesias Edictum in l. 5. C. de summ.
Trinit. & fid. Cath. &c.

Cum

Cum recta atq; irreprehensibilis fides, quam
 prædicat sancta Dei Catholica & Apotto-
 lica Ecclesia, nullo modo innouationem reci-
 piat: nos sequentes sanctorum Apostolorum,
 & eorum, qui post eos in sanctis Dei Ecclesijs
 conuersati sunt, dogmata iustū fore existima-
 uimus, cunctis manifestum facere, qualiter de
 fide, quæ in nobis est, sentiamus, insistentes &
 adherentes traditioni & confessioni sanctæ
 Dei Ecclesiæ Catholice. Credetes enim in Pa-
 trem & Filium, & sanctum Spiritum, vnā es-
 sentiam in tribus hypostasibus, seu subsisten-
 tiis personis, adoramus vnā Deitatem, vnā
 Potestatem, Trinitatem consubstantialem. In
 vltimis autem diebus confitemur vnigenitum
 Dei filium, Deum de Deo, filium ex Deo ante
 sæcula, & sine tempore ex patre natum, coe-
 ternum patri, ex quo omnia & per quem om-
 nia, descendisse de cælis, incarnatum esse ex
 Spiritu sancto, & sancta gloriosa & semper
 virgine Maria; hominē factum esse. crucem
 pertulisse, sepultum fuisse, & resurrexisse tertia
 die; vnus & eiusdem miracula, & passionēs,
 quas sponte carne sustinuit, agnoscentes. Neq;
 enim alium Deum verbum nouimus, aliū
 Christum, sed vnum & eundem consubstanti-
 alē Patri, secundū diuinitatem, & consub-
 stantialem nobis, secundū humanitatem.
 Mansit namq; Trinitas etiam post incarnatū
 vnum ex Trinitate Dei verbum. Neque enim
 quarta personæ adiectionē recipit sancta Tri-
 nitas.

Confessio
 Christiana
 Catholica.

Homocousiōis

G

nitas.

Antropola-
trā, id est, so-
lius hominis
adoratorem.

nitas. Hęc igitur, cum ita se habeant, anathe-
matizamus omnem hęresin, præsertim verò
Nestorium Anthropolatram, diuidentem v-
num Dominum nostrum Iesum Christum, fi-
lium Dei, & Deum nostrum: nec discretè & se-
cundum veritatem confitentem sanctam glo-
riosam semper virginem Mariam theotocon
esse, hoc est, Deiparam, sed alium esse dicentē
Deum ex Deo patre, alium qui ex sancta sem-
per virgine Maria natus est: hunc autem gra-
ta & proximitate, quam habuit cum Deo ver-
bo, Deum factum esse. Neq; verò Nestorium
solum, sed & Eutichem mente captum, phari-
saiam inducentem, negantem autem veram
ex sancta semper virgine, & Deipara Maria
incarnationem, hoc est, nostram salutem: neq;
confitentem per omnia consubstantialē patri
secundum diuinitatem, & consubstantialē
nobis secundum humanitatem. Simili modo
& Apollinarem animicidam, seu psychoph-
thoron, dicentem Dominum nostrum Iesum
Christum filium Dei & Deum nostrum inani-
mem esse, & confusionem seu perturbationem
superducentem in humanationi vnigeniti filij
Dei. Sed & omnes, qui idem cum eis sentiunt.
Si enim aliqui post hanc præmonitionem cer-
tò & liquidò id cognoscentibus, & comperie-
tibus locorum Episcopis Deo amantissimis
inuenti fuerint posthac in contraria his opi-
nionē esse, hi nullius indulgentię expectent ve-
niā: iubemus enim tales taquam confessos hæ-
reticos

Inanitem, id
est, humanę
animę exper-
tē, vt hoc in-
terpretatur
Iustinian. in
sequenti Edi-
cto.

Episcoporum
Catholicorū
doctrinę con-
trarij declarā-
tur hæretici,

reticos competēti animaduersione subiugari.

Dat. Constantinopoli Iustiniano A. II. Conf.

*Scriptum est hoc edictum eodem exemplo Ephe-
sjs, item Caesariensibus, item Cizicenis, Amidenis,
Trapezontijs, Hierosolymitanis, Augustanis, Tar-
sensibus, Ancyranis.*

IUSTINIANI IMP. EDICTVM AD

Constantinopolitanos, in l. 6. C. de sum.

Trinit. & fid. Cath.

CVM Saluatorem & Dominum omnium Ie-
sum Christum, verum Deum nostrum co-
lamus per omnia, studemus etiam, quatenus
datum est humanae menti assequi, imitari eius
condescensionem, seu demissionem. Etenim
cum quoidā inuenerimus morbo atq; infania
detentos impiorum Nestorij & Eutichetis,
Dei & sanctae catholicae & Apostolicae Ecclesie
hostium, nempē qui detrectabat sanctā glorio-
sam semper virginē Mariam Theothocōn, siue
Deiparā appellare, propriē & secundum veri-
tatem, illos festinauimus, quę sit recta Christia-
norum fides, edocere. Nam hi incurabiles cum
sint, celantes errorē suum, passim circumeunt
(sicut didicimus) & simpliciorū animos extur-
bant, & scandalizant, ea astruentes, quę sunt
sanctę catholicae Ecclesie contraria. Necessariū
igitur esse putauimus, tam hæreticorū vanilo-
quia & mendacia dissipare, quā omnibus
insinuare, quomodō aut sentiat sancta Dei &
catholica & Apostolica Ecclesia, aut prædicet
sanctissimi eius sacerdotes, quos & nos secuti,
manifesta cōstituimus ea quę fidei nostrę sunt,

Maria virgo
Deipara.

Hæretici in-
curabiles, eo-
rumque frau-
des.

non quidem inuouantes fidem (quod absit) sed coarguentes eorum insaniam, qui eadem cum impijs hæreticis sentiunt. Quod quidem & nos in nostri imperij primordijs pridem sagentes, cunctis fecimus manifestum.

Credimus itaque in vnum Deum, Patrem omnipotentem, & in vnum Dominum Iesum Christum, filium Dei, & in Spiritum sanctum, vnam essentiã in tribus hypostasibus, siue subsistentibus personis, adorantes vnam Deitatem, vnam Potestatem, Trinitatem consubstantialem. In vltimis autem diebus confitemur Dominum nostrum Iesum Christum, vnigenitum Dei filium, ex Deo vero Deum verum, ante secula & sine tempore ex patre natum, coeternum Patri, ex quo omnia, & per quem omnia, qui descendit de caelis, incarnatus de Spiritu sancto, & sancta gloriosa, & semper virgine Maria, & inhumanatus, siue homo factus est, & passus crucem pro nobis sub Pontio Pilato, sepultus est, & resurrexit tertio die. Vnius ac eiusdem passionis & miracula, quæ sponte pertulit in carne, agnoscetes. Non enim alium Deum verbum, & alium Christum nouimus, sed vnum & eundem consubstantialem Patri secundum Deitatem, & consubstantialem nobis, secundum humanitatem. Vt enim est in Diuinitate perfectus, ita idem ipse & perfectus est in humanitate. Nam eius secundum hypostasin, seu secundum personam vnitatem suscipimus, & confitemur. Mansit enim Trinitas Trinitas, & post incarnatum vnum ex Trinitate Dei verbum.

Confessio catholica.

Sic etiam D. Hieronymus interpretatur hypostasies, in Epist. ad Damasum, cui in Antiochia de fide communicare debeat.

Trinitas non admittit quaternitatem.

verbum. Neq; enim quartæ personæ adiectionem admittit sancta Trinitas. His ita se habentibus, anathematizamus omnem hæresin, præcipuè verò Nestorium anthropolatram, & qui eadem cum ipso sentiunt, vel senserunt; qui diuidunt vnum Dominum nostrum Iesum Christum filium Dei, & Deum nostrum, & qui non confitentur propriè, & secundum veritatem sanctam gloriosam, & semper virginem Mariam Theotocon, seu Deiparam, id est, Dei matrem, sed qui duos filios dicunt, vnum ex Deo Patre Deum verbum, alterum ex sancta semper virgine Deipara Maria, gratia & habitudine, & propinquitate, quam cum Deo verbo habet, natum esse: & qui negant nec confitentur Dominum nostrum Iesum, filium Dei, & Deum nostrum incarnatum & hominem factum & crucifixum, vnū esse ex sancta, & consubstantiali Trinitate. Ipse enim solus est coadorandus & conglorificandus Patri & sancto Spiritui. Anathematizamus insuper & Eutychetem mentecaptum, & qui cum eo sentiunt, aut senserunt, qui phantasiam introducunt, negantq; veram natiuitatem, seu generationem Domini & Saluatoris nostri Iesu Christi ex sancta virgine & Deipara, hoc est, nostram salutem: & qui non confitentur ipsum consubstantialem Patri secundum Deitatem, & consubstantialem nobis secundum humanitatem. Similiter autem anathematizamus, & Apollinarianum psychophthoron, siuè animicidam, & qui cum eo sentiunt, vel senserunt, qui dicunt

Eutychetis
hæresis.

Apollinatis
hæresis.

G 3 inanimem,

inanimem, hoc est, animæ humanæ expertem esse Dominum nostrum Iesum Christum, filium Dei, & Deum nostrum: & qui confusionem aut conturbationem introducunt, & inuehunt in vnigeniti Dei filij inhumanationem, siuè humanitatem: & omnes postremò, qui eadem cum ipso senserunt, aut sentiunt. Dat. Id. Martij Constantinopoli D. N. Iustiniano. P. P. A.

In primo to- III. Cos.

mo Concilio-
rū in vita Io-
an. Papæ II.
dicitur (& hoc
Epistol. inter
claras. C. de
sum. Trin. &
fid. Cath. te-
stari videtur).
Iustinianum,
fidem suam
scriptā pro-
prio chyrogra-
pho ad sedem
Apostolicam
misisse per E-
piscopos De-
metriū & Hy-
patiū, & mu-
nera, id est, scy-
phos, calices,
pallia, &c.
Vbi etiā hoc
edictum con-
rinetur, quod
tale est, vt vix
quisquam pa-
trum aut Epi-
scoporum, vt

IUSTINIANI PISSIMI IMP. EDI-
ctum, fidei confessionem Catholicæ continens, & refuta-
tiones hæreson, quæ aduertantur catholicæ Dei Ecclesiæ,
fidelibus populis propositum, & Ioanni sanctissimo
Pontifici almæ Urbis Romæ & Patriarchæ
transmissum: & habetur in lib.

Prætermisi. C.

SCientes quòd nihil aliud sic potest miseri-
cordè Deum placare, quàm vt omnes Chri-
stiani vnum idemq; sapiant in recta & imma-
culata fide, nec sint dissensiones in sancta Dei
Ecclesia: necessariū putauimus omnem occa-
sionem interimentes, eis, qui scandalizantur,
vel qui scandalizant rectæ fidei confessionem,
quæ in sancta Dei Ecclesia prædicatur, præsen-
ti Edicto facere manifestam: vt & illi qui re-
ctam fidem confitentur, firmiter eam custo-
diant, & illi qui aduersus eam contendunt, di-
scantes veritatem, festinent semetipsos vnire
sanctæ Dei Ecclesiæ. Confitemur igitur crede-
re in Patrem & Filium & Spiritum sanctum,
Trinitatem consubstantialem, vnam Deitatem,
siuè naturam & substantiam & virtutem &
potesta-

potestatem in tribus subsistentijs, siuè personjs adorantes; in quibus baptizati sumus, in qua credimus, & quibus confessionem dedimus, proprietates quidem separantes, Deitatem autem vnientes. Vnitatem enim in Trinitate, & Trinitatē in vnitatem adoramus, mirabilem habentem & diuisionem, & vnitionem. Vnitatem quidem secundum rationem substantia seu Deitatis, Trinitatem autem secundum proprietates, vel subsistentias siuè personas. Diuiditur enim sine diuisione, vt sic dicamus, & coniungitur diuise: vnum enim est Deitas in tribus, & tria vnum in quibus Deitas est: Aut vt subtilius dicamus, ipsa tria est Deitas, Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus sanctus, cum vnaquaq; persona solum intelligitur, mente separāte inseparabilia Et tria vnus Deus, cum simul intelliguntur propter eandem virtutem, eandemque naturam, quam oportet & vnum Deum confiteri, & tres subsistentias prædicare, seu tres personas, & vnamquamq; in sua proprietate. Et vnitatem confitentes, confusionē non facimus secundum Sabellium, dicentem Trinitatem vnam esse personam, trinomium eundem Patrem, & Filium & Spiritum sanctum: nec diuidentes proprietates alienamus à Dei Patris substantia. Filium aut Spiritum sanctum, secundum Arrij furorē, in tres diuersas naturas incidentes Deitatem. Vnus igitur Deus Pater, ex quo omnia, & vnus vnigenitus Filius, per quem omnia, & vnus Spiritus sanctus, in quo omnia. Credimus autem

cum eorū venia dicā, pleniorē aut luculentiorē fidei expositionem emiserit.

Vnitatis in Trinitate expositio.

Error Sabellij.

Arrij furor.

G 4 ipsum

ipsum unigenitum filium Dei, Deum verum ante saecula, & sine tempore ex patre natum, non factum, in ultimis diebus propter nos & propter nostram salutem descendisse de caelis, & incarnatum ex Spiritu sancto, & sancta gloriosa Dei genitrice semper virgine Maria, & natum ex ipsa, qui est Dominus IESVS CHRISTVS, vnus de sancta Trinitate, cōsubstantialis Deo Patri secundum Deitatem, & consubstantialis nobis idem ipse secundum humanitatem, passibilis carne, impassibilis idem ipse Deitate. Non enim alius quidam est praeter Deum verbum, qui passionem & mortem suscepit: sed ipse impassibilis, & sempiternus Deus verbum generatione carnis humanae sustinere dignatus, implevit omnia. Idem non alium Deum verbum esse, qui miracula operatus est, & alium Christum, qui passus est, cognoscimus: sed vnum eundemque Dominum nostrum Iesum Christum, Dei verbum, incarnatum & hominem factum, & eiusdem ipsius miracula & passionem, quas carne voluntarie sustinuit, confitemur. Non enim homo aliquis pro nobis semetipsum dedit, sed ipse Deus verbum, suum corpus pro nobis dedit, ne in hominem fides & spes sit nostra, sed in ipsum Deum verbum nostram fidem habeamus. Et Deum igitur eum confitentes non abnegamus ipsum esse & hominem: & hominem dicentes eum, non abnegamus ipsum esse & Deum. Si enim Deus tantummodo esset, quomodo patiebatur? quomodo crucifigebatur & moriebatur? Aliena enim
ista

Deus quomodo se pro nobis tradidit.

ista sunt Deo. Sin autem homo solum, quomodo per passionem vincebat? quomodo saluos faciebat? quomodo viuificabat? Hec enim supra hominis naturam erant. Nunc autem idem ipse patitur, & saluos facit, & per passionem vincit, idem ipse Deus, idem ipse homo, vtrumq; tanquam vnum, vtrumq; tanquam solum. vnde ex vtraq; natura, id est, ex Deitate & humanitate vnum Christum compositum dicentes, confusionem vnitioni non introducimus. Et in vtraq; autem natura, id est, in Diuinitate & humanitate vnum Dominum nostrum Iesum Christum, Dei verbum incarnatum, & hominem factum cognoscentes, diuisionem quidem per partes, vel incisionem non ferimus vni eius substantie: Differentiam autem naturarum, ex quibus compositus est, significamus non interemptam, propter vnitatem, quonia vtraq; natura in ipso est. Cum enim compositionem dicamus, necesse est confiteri & partes in toto esse, & totum in partibus cognosci. Nec enim Diuina natura in humanam transmutata est, nec humana natura in diuinam conuersa est. Magis autem intelligitur, quod vtraq; in proprietate & ratione suae naturae manete, facta est vnitas secundum subsistentiam: vnitas autem secundum subsistentiam significat, quod Deus verbum, id est, vna subsistentia ex tribus Deitatis subsistentiis non ante plasmato homini vnitus est, sed in vtero sanctae virginis creauit sibi ex ipsa in

Diuina humanaeque naturae compositio.

Breuis expo-
sicio sententiæ
Pauli.

Theodorus et
Nestorius he-
retici blas-
phemi.

sub subsistentia carnem animatam anima ra-
tionali & intellectuali, quod est natura huma-
na. Hanc autem secundum subsistentiam uni-
tatem Dei verbi ad carnem, docens nos, et Di-
uinus Apostolus dicit: Qui cum in forma Dei
esset, non rapinam arbitratus est, æqualem se esse
Deo: sed semetipsum exinaniuit, formam serui
accipiens. Per hoc enim quod dixit, qui cum
in forma Dei esset, verbi subsistentiam in natura
Dei esse ostendit. Per hoc autem, quod dixit,
formam serui accepit, naturam hominis, & non
subsistentiam siue personam unitum esse verbum
significauit. Nec enim dixit, quod eum, qui in
forma serui erat, accepit: ne ante plasmato ho-
mini unitum esse Deum verbum ostenderet, si-
cut Theodorus et Nestorius impij blasphema-
uerunt, affectualem dicentes unitatem. Nos
autem sequentes diuinas scripturas & sanctos
Patres, confitemur, quod Deus verbum caro
factus est, quod est secundum subsistentiam
sibi unire naturam humanam. Ideo est vnus
Dñs noster Iesus Christus, habens in semetip-
so perfectionem diuinam naturam, & perfectionem
naturam humanam. Et est vnigenitus quidem, &
verbum, utpote ex Deo patre natus, & primo-
genitus aut in multis fratribus idem ipse cum
factus homo: filius enim Dei, filius hominis
factus est, & manens quod erat, non transmuta-
uit quod factus est. Unde & duas natiuitates
eiusdem ipsius vnigeniti Dei verbi confitemur,
ante secula quidem ex Patre incorporaliter
nati

nati, in vltimis autem diebus eiusdem ipsius incarnati, & nati de sancta gloriosa Dei genitrice & semper virgine Maria. Qui enim de Patre splenduit supra intellectum, ex matre ortus est supra rationem. Et cum Deus verus esset, factus est verè homo. Ideò propriè & verè Dei genitricem sanctam, gloriosam & semper virginem Mariam confitemur: non quia Deus verbum initium ex ipsa accepit, sed quod in vltimis diebus vnigenitus Deus verbū, qui ante secula erat, incarnatus ex ipsa immutabiliter homo factus est: et cum inuisibilis in suis esset, visibilis factus est in nostris: & cū impassibilis Deus esset, nō dedignatus est passibilis esse homo, et immortalis mortis legibus subiacere. Istum, qui in Bethleem de semine Dauid natus est secundum carnē, et similis factus hominibus, & crucifixus est p̄ hominibus sub Pontio Pilato, predicauerunt S. Apostoli ipsum esse Deum, ipsum hominē, ipsum filiū Dei, ipsum filiū hominis, ipsum de cælo, ipsum de terra, ipsum impassibile, ipsum passibilem. Deus enim verbū, qui nat⁹ est desursum ex Patre ineffabiliter, inenarrabiliter, incōprehensibiliter, sempiternè, ipse in tēpore nascit̄ deorsum de virgine Maria, vt illi q̄ deorsum prius nati sunt, desursum secūdo nascerent̄, id est ex Deo. Ipse igitur matrē tantummodò habet super terram, et nos tantummodo patrem habemus in cælo. Cū em̄ accepisset mortalē patrem hominem Adam, dedit hominibus suum Patrem

Filij hominū
quomodo fili
ij Dei facti
sunt.

Patrem immortalem, secundum hoc, quod dicitur, Dedit eis potestatem filios Dei fieri. Unde & mortem secundum carnem gustat filius Dei propter carnalem suum Patrem, ut filij hominis vitæ eius participes fieret, propter suum secundum spiritum Patrem Deum. Ipse igitur secundum naturam filius est Dei, nos autem secundum gratiam: & iterum ipse secundum dispensationem & propter nos filius fuit Adam, nos autem secundum naturam sumus filij Adam. Pater enim est eius Deus secundum naturam, noster autem secundum gratiam. Et Deus ei fuit secundum dispensationem, eo quod homo factus est: noster autem secundum naturam Dominus est et Deus: & ideo Deus verbum, qui est filius Patris, unitus carni, factus est caro, ut homines uniti spiritui, fierent unus spiritus. Ipse igitur verus Dei filius omnes nos indutus est, ut omnes induamur unum Deum: & est post incarnationem unus de sancta trinitate, unigenitus filius Dei Dominus noster Iesus Christus, compositus ex utraque natura. Compositum autem Christum confitemur, SANCTORVM PATRVM DOCTRINAM SEQUENTES. In mysterio enim Christi unitas secundum compositionem, confusionem & diuisionem reiicit, & seruat quidem vtriusque naturæ proprietatem: Vnam autem substantiam, seu personam Dei verbi, & cum carne ostendit, & est vnus idemque perfectus in Deitate, & perfectus in humanitate: non tanquam

Nota. Etiam in veteri Ecclesia auctoritatem & traditionem sanctorum Patrum, fuisse obseruatam.

tanquam in duabus subsistentiis, siue personis, sed in diuina natura & humana cognoscendus, vt vnus sit vtraque perfectus Deus & perfectus homo. Idem ipse Dominus noster Iesus Christus, vnus de sancta Trinitate, conglorificandus Patri & sancto Spiritui. Nec enim quartæ personæ adiectionem suscepit sancta Trinitas, & incarnato vno de sancta Trinitate Deo verbo. Istam igitur bonam traditionem, quam à sanctis Patribus accepimus, custodimus, in qua viuimus & conuersamur, & quam ab hac vita proficiscentes, oramus nobiscum habere, quæ est in Patrem, & Christum filium Dei viui, & sanctum Spiritum confessio. Hæc itaq; confitentes super alias sancti Cyrilli de fide recta doctrinas, & hoc quod dictum est ab ipso, vnã naturam Dei verbi incarnatam suscipientes: confitemur quod ex diuina natura & humana vnus Christus effectus est, & non vna natura, prout quidam male intelligentes dictionem, conantur dicere. Vnde & ipse Pater quoties vnã naturam dixit verbi incarnatam, in hoc naturæ nomine pro substantia vsus est. Et in quibus libris dixit hanc dictionem, in sequentibus sæpius intulit. Est quando filium, est quando verbum aut vni- genitum, quæ non naturam, sed substantiam seu naturam significant. Substantia igitur verbi incarnata non vnã naturã, sed vnum Christum compositum effecit, eundem ipsum Deum & hominem. Eos autem, qui Deum & homi-

Christus Deus, & homo perfectus.

Ab auctoritate S. Cyrilli.

In Christo nõ
vnam esse na-
turam.

Oratio Cy-
rilli.

hominem Christum confitentur, vnam natu-
ram siue substantiam eius dicere, impium est.
Impossibile est enim, Dñm nostrum Iesum
Christum, secundum vnam eandemq; natura
seu substantiam, & ante secula esse, & in tem-
pore aut impassibilem & passibilem: quod in
vna subsistentia siue persona eius recte confi-
temur. Ex ipsis autem dictis eiusdem S. Cyrilli
ostendemus de memorata dictione manife-
stam ipsius doctrinam. In prima enim ad Suce-
cessum Epistola, cum dixisset vnam naturam
Dei verbi & incarnatam, statim intulit: Er-
gò quantum quidem ad intellectum pertinet,
& ad videndum tantummodò oculis animæ,
quemadmodum incarnatus est vnigenitus, duas
naturas esse dicimus, vnū autem filium, & Chri-
stum, et Dominum, Deum verbum incarnatū,
& hominem factum. Per ista autem pater mo-
dum incarnationis volens manifestare, & in-
diuisam & incōfusam custodiens vnitionem,
& numerum naturarum, quæ cōtinerunt, de-
monstrauit, & vnum Christum prædicauit, &
non vnam naturam Deitatis & carnis. Et in
secūda autem ad eundem Successum Epistola
similia docēs, ita scribit: Nam si quidem vnam
dicentes verbi naturam, tacuissemus, non in-
ferentes incarnatam, sed quasi extra ponentes
dispensationem: erat illis forsitan, et verisimi-
lis ratio confingentibus interrogare, vbi per-
fectio in humanitate, vel quomodo subsistit
humana substantia. Quoniam autem & per-
fectio

fectio in humanitate, & nostræ substantiæ demonstratio introducta est, dicendo incarnatam: cessent, arundineam virgam sibi supponentes. Eicientem enim dispensationem, & abnegantem incarnationem, oportebat iuste acculari, auferentem à filio perfectam humanitatem. Sin autem, vt dixi, incarnatum esse dicendo ipsum, manifesta est & indubitabilis confessio, quod factus est homo: nihil iam prohibet intelligere, quia cum vnus sit & solus filius. Christus, idem ipse Deus & homo, sicut in Deitate perfectus, ita & in humanitate perfectus. Rectissime autem, et nimis prudenter sua perfectio de salutari passione ratione exponit, non ipsum vnigenitum filium Dei, secundum quod intelligitur, & est Deus, passum esse in sua natura, que sunt corporis, affirmas, magis aut passum esse terrena natura. Oportet enim necessario vtraq; seruari vni & vero filio, & non pari secundum Deitatem, & dici passum esse eundem ipsum secundum humanitatem: ipsius enim est passa caro. Et in decimo tertio cap. scholiorum idem S. Cyrillus similiter reiiciens eos, qui duos filios introducunt, & eos qui vnam dicunt naturam Deitatis & carnis Christi, ita scribit: Non discernendum vnum Dominum Iesum Christum in hominem separatim, & in Deum separatim: sed vnum eundemque Dominum Iesum Christum dicimus, naturarum scientes differentiã, & inconfusas eas sibi inuicem conferuantes. Si igitur, prout docet nos

sanctus

Hæreticos nati arundinea virga.

et in decimo tertio cap. scholiorum idem S. Cyrillus similiter reiiciens eos, qui duos filios introducunt, & eos qui vnam dicunt naturam Deitatis & carnis Christi, ita scribit: Non discernendum vnum Dominum Iesum Christum in hominem separatim, & in Deum separatim: sed vnum eundemque Dominum Iesum Christum dicimus, naturarum scientes differentiã, & inconfusas eas sibi inuicem conferuantes. Si igitur, prout docet nos

sanctus Cyrillus, vnus est Dominus noster Iesus
 Christus, perfectus in Deitate, & perfectus
 idem ipse in humanitate, & non est passus di-
 uina natura, scit autem & naturarum differen-
 tiam, & quod inconfuse sibi inuicem in vna
 subsistentia conseruantur: certum est quod
 eundem ipsum in diuina natura, & in huma-
 na dicit Pater cognosci, & vtrâq; naturam in
 ipso esse, ex quibus & compositus est. Et non
 aliquis ita insaniat, vt arbitretur eos rectè iu-
 dere, qui dicunt vnâ esse naturam, siue sub-
 stantiam carnis & Deitatis Christi eandem et
 diuinam & terrenam, passibilem, & impassi-
 bilem. Quoniam autem & alio modo quidam
 ostendere conantur, vnâ esse naturam Dei-
 tatis & humanitatis Christi, exemplum ho-
 minis proponentes, & dicentes Quod sicut ex
 diuersis naturis anima & corpore consistens
 homo vna natura dicitur, sic ex duabus natu-
 ris Deitatis & humanitatis Christum dicen-
 tes, debemus vnâ ipsius dicere naturam: il-
 lud ad eodem dicemus, quod homo qui dem-
 est, licet ex diuersis cõstet, id est, anima & cor-
 pore: tamen ideò vnâ natura dicitur, quoniam
 in omnibus subsistentiis, siue personis, quæ sub
 eadem specie referuntur, communiter prædi-
 catur. Licet enim vnaquæq; subsistentia, siue
 persona, sicut Petrus & Paulus, proprietati-
 bus à se inuicem separantur, sed tamen non
 natura diuiduntur (ambo enim homines) &
 iterum nec anima sine corpore, nec corpus sine
 anima

Contra eos,
 qui docebant
 vnâ in Chri-
 sto Deitatis
 & humanita-
 tis esse natu-
 ram.

anima homo est: sed ex eo, quod non erat, ad hoc quod est, ex anima & corpore creatus est: vnaquæq; autem creatura, licet ex diuersis cō- stet: sed tamen vnā illam dicitur habere natu- ram, secundū quam ex DEO creata est. Christus autē non sic, nec enim vnā natu- ram siue substantiam significat, quæ cōmuni- ter in plurimis subsistentiis siue personis præ- dicatur, sicut homo. Si enim hoc esset, multi Christi inuenirētur, in quibus cōmunitas vni- us naturæ prædicabatur, quod & dicere impiū est. Sed neq; ab initio ex Deitate & humanita- te, sicut homo ex aīa & corpore Christus crea- tus est, vt hoc sit natura Christi: sed cū Deus esset antē secula Dei verbum, & esset eiusdem naturę siue substātię Patri, et creator omnium in vltimis diebus hominis naturam, secundū substantiam sibi vniens, factus est homo ma- nens Deus. Est igitur Christus vna substan- tia siue persona, & habet in semetipso perfe- ctionem diuinā, & increabilis naturæ, & per- fectionem humanæ & creabilis naturæ. Quo- modo igitur, in quo duæ naturæ cognoscūtur, increabilis & creabilis, in eo vnā naturam siue substantiam dici possibile est? Licet enim vna substantia siue persona Christus sit, sed consubstantialis Deo & patri, & consubstantialis nobis idem ipse est, non tamen secundū vnā eandemq; naturā seu substantiam. Sin autem vna natura siue substātia esset Christus, aut si- ne carne est, & soli Deo Patri consubstantialis

H est,

Ab autoritate Patrum.

est, quoniam vna Deitas substãtia siue natura est: aut purus homo existens, nobis est solum consubstantialis, quoniam vna natura humanitatis est: aut immutata vtraq; natura, alterã effecit naturam, præter eas, quæ conuenerunt, & secundum illos neq; Deus mansit, neq; homo factus est Christus: & ideò neq; Patri, neque nobis idem consubstantialis est. Sic autem sapere, omni plenum est impietate: Et ista dicimus nõ ignorantes, quòd & quidam sanctorum Patrum hominis exemplo in mysterio Christi vsi sunt: sed illi quidem, vt ostenderent, quòd sicut homo ex anima & corpore vnus efficitur, & nõ duo homines: sic & Christus ex Deitate & humanitate compositus, vnus est, non in duos Christos, vel in duos filios diuidendus. Isti autẽ hominis exemplo vtuntur, vt vnã naturam siue substãtiam Deitatis & humanitatis Christi introduceret: quod demonstrauius alienum esse pietatis. Sed cum per hæc conuincuntur, quod præter reãtam Patrum doctrinam sibi cõfingunt vnã naturam, seu substãtiam Deitatis & carnis, ad alia transeunt, dicentes, non oportere numerum naturarum in Christo dicere, vtpotẽ numero diuisionem introducente. Sciant igitur, quod numerus, quando in diuersis personis siue substãtitiis dicitur: rerum ipsarum per partes habet diuisionem, sicut in duobus, veletiam pluribus hominibus. Quando autem in rebus vnitis, tunc verbo solo & intel-

lectus

lectū, non tamen ipsarum rerum habet diuisionem, sicut in vna substantia hominis ex anima & corpore constituta. Duæ enim & hic naturæ intelliguntur, altera animæ, & altera corporis, et tamen nō propter hoc in duos homines diuiditur: sed vnum scimus hominem esse, & vnā substantiam eius. Et in mysterio igitur Christi facta vnitione, licet diuersa intelligantur, quæ vnita sunt, sed non ipsare, & per partes à se inuicem separantur ea ex quibus Dominus noster IESVS CHRISTVS compositus est: differentiam tamen consideratos, & hanc significare volentes, numerum assumimus, & duas in CHRISTO naturas esse dicimus. Nec ideo vnus CHRISTVS in duos Christos, vel in duos Filios diuiditur. Et testimonium præstat nostris dicitis sanctus Gregorius Theologus, scribens in primo libro ad Cledonium sic: Si quis introducit duos Filios, vnum quidem ex Deo Patre, secundum autem ex matre, sed non vnum eundemque, ex adoptione cadat, quæ promissa est rectè credentibus. Naturæ enim duæ, DEVS & homo, quomodo & anima & corpus: non autem duo Filij, nec Dij duo. Nec enim hic duo homines, licet Paulus sic appellauerit, quod est intus hominis, & quod est extrinsecus: & vt compendiosè dicamus, aliud quidem & aliud ea, ex quibus Saluator est, cum non idem sit inuisibile & visibile, & hoc quod sine tempore est, & hoc quod

H 2

sub tem-

Intellige de Gregorio Nazianzeno, quæ Græci Theologum nominare sunt soliti, ob insignem eius doctrinam & sanctitatem.

sub tempore est: non autem alius & alius. Absit. Ecce per hæc euidenter docet sanctus Gregorius, quod in mysterio Christi ille quidē, qui in personis numerum dicit, ut impius cōdemnatur. Ille autem, qui in naturis, ex quibus vnus Christus cōpositus est, numerum accipit, rectē confiterur: utpotē differentiam quidem naturarum, quæ conuenerunt, per hoc significans: diuisionem autē quæ per partem est, nullo modo faciēs. Sicut enim altera natura est animæ, & altera corporis, et tamē vnus secundum compositionem homo efficitur, & nō duo homines: sic & in Christo, licet duæ intelligantur naturæ, altera quidem Deitatis, altera verò humanitatis: sed nō propter hoc duo Christi, aut duo filij introducuntur. Ergo qui numerum naturarū, quæ in Christo sunt, secundum prædictum modum dicere recusant, manifesti sunt differentiam naturarum abnegantes, & confusionem introducetes dispensationi. Si verò differentiam confitentur, necesse est omnimodò ad eam significandam & numerum dicere naturarum, quæ sine cōfusione in vnam substantiam conuenerunt. Vbi enim differentia seruatur, ibi omnimodò, & numerus sequitur. **AD CONFIRMANDA AVERTEM EA QUAE DIXIMVS, SANCTORVM PATRVM TESTIMONIO VTTENTES,** ostendemus eos dicentes, quod in vno Domino nostro Iesu Christo rationes quidem diuiduntur secundum differentiam

Hinc collige contra recentiores hæreticos, quod ubi expressa scriptura verbi Dei deficit, ibi ad Patrū testimonia recurrendum esse.

rentiam naturarum Deitatis, & humanitatis, ex quibus & compositus est, & numerum in hoc assumunt, non tamen ipsa re & per partes naturarum faciunt diuisionem in duas substantias, siue personas. Dicit enim sanctus Cyrillus in Leuitici interpretatione, sic: Totum in his iterum circumspecte aperte saluatoris nostri mysterium, & emundationem, quæ per sanctum baptismum fit. Duas enim auiculas sumi iubet viuas, & mundas, ut intelligas per volatilia cælestem hominem simul & Deum in duas naturas (quæ pertinet ad rationem) diuidendum, vnicuique conuenientem. Deus enim verbum, qui ex Deo patre est, splenduit in carne, quæ ex muliere est, veruntamen non partiendum. Vnus enim ex vtrisque Christus. Et iterum idem S. Cyrillus in secunda ad Successum Epistola ita dicit: Sed ignorauerunt, quod quæ per solum intellectum diuidi solent, non hæc necessariò etiam in alteritate, quæ est per partes, omnimodò & specialiter à se inuicem separabuntur. Sed & S. Basilius in quarto libro contra Eunomium, interpretans hoc quod est: Dominus creauit me, & ante omnes colles genuit me, ita scribit: Intelligendum hoc quidem quod dicit, genuit, de Deo filio, hoc aut quod dicit, creauit, de eo, qui formam serui accepit. In his autem omnibus non duo dicimus, Deum separatim, & hominem separatim, vnus enim erat, sed secundum intellectum vtriusque naturam

Christi naturæ
mysterium
ex Leuitico.

Auctoritas S.
Basiliij.
Prouerb. 8.

turam existimantes. Sed & sanctus Gregorius Theologus in lib. secundo de filio, docens nos, quomodo in Domino nostro Iesu Christo oportet naturas, quæ in eo sunt, secundum intellectum discernere, ita scribit: Cum natura intellectu distant, simul diuiduntur etiam nomina. Paulum dicentem audi: Ut Deus Domini nostri Iesu Christi, pater gloriæ. Christi quidem Deus, gloriæ autem pater. Nam est utrumque vnum est, tamen non natura, sed conuentu. Et sanctus autem Gregorius Nyssenus in quarto libro contra Eunomium, eadē nos docens, ita scribit: Et ne aliquis incorruptibili naturæ, crucis passionē applicaret, per alia manifestius talem emendat errorem: mediatores ipsum Dei & hominum, & hominem & Deum ipsum nominans, ut cum duo de vno dicantur, congruum intelligatur circa utrumque, circa Deitatem quidem impassibilitas, circa humanitatem autem dispensatio passionis. Intellectu igitur diuidete hoc quod per misericordiam quidem vnitum est, ratione autem discernitur, cum hoc quidem quod superpositum est, & supereminens omnē sensum prædicat, altioribus vitur nominibus, super omnia Deum, & magnum Deum, & virtutem Dei, & sapientiam, & talia vocas. Cum autem passionum experimentum necessario propter nostram infirmitatem acceptum, verbis significat, ex nostro nominans utrunq; hominem

1. Corinth. 3.

Gregor. Nyssenus,

Rom. 9.

Tit. 2.

1. Cor. 1.

minem ipsum appellat, nō communicans per
 vocem ad cæteram naturam eum qui signifi-
 catur, sed vt circa vtrumq; pietas conseruaretur.
 His ita demonstratis per sanctorum Pa-
 trum doctrinam, cessent qui in numerum na-
 turarum quæ in Christo sunt, occasionem sui
 erroris faciunt, & earum differentiam nume-
 ri reculatione negando, confusionem intro-
 ducere conantur. Quomodo enim non est ne-
 cessarius numerus, quoad significandum diffe-
 rentiam naturarum, quæ in vnam subsisten-
 tiam vnitz sunt, & nō ad diuisionem per par-
 tes earum vsi sunt Patres? Demonstratio igi-
 tur vndique, quod impium est dicere, vnam
 naturam siue substantiam Deitatis, & carnis
 Christi, & illud dicimus, quia nec secundum
 quod vnam subsistentiam dicimus Deitatis
 & humanitatis Christi, sic possibile est & v-
 nam naturam Christi dicere, quoniam non
 idem est natura & subsistentia. Omnes enim
 sancti Patres consonanter nos docent, aliud
 esse naturam siue substantiam & formam, &
 aliud subsistentiam siue personam, & natu-
 ram quidem, vel substantiam & formam,
 hoc quod est commune, significare: subsisten-
 tiam autem siue personam, hoc quod est spe-
 ciale. Sin verò dixerint quidam, quòd sicut
 vna subsistentia composita dicitur Christi:
 sic oportet & vnam naturam compositam di-
 cere: ostendemus & hoc alienum esse pieta-

Doctrina Pa-
 trum.

Arrius blasphemus.

tis: vnam esse naturam, siue substantiam Deitatis dicentes, tres ipsius confitemur subsistentias, in vnaquaque subsistentia eandem naturam, siue substantiam cognoscentes, & rectè ex tribus subsistentiis vnam subsistentiã verbi ad carnem compositam esse dicimus. Nemo enim vnquam ausus est in Catholica Ecclesia dicere, quòd sicut tres subsistentiæ, sic & tres naturæ sunt sanctæ Trinitatis: vt possibile sit dicere, vnam naturam ex tribus naturis compositam esse ad carnem. Tres enim naturas in sancta Trinitate solus Arrius ausus dicere, tanquàm blasphemus condemnatus est. Ideò igitur secundum rectam rationem, duarum naturarum dicimus vnitatem, & vnam subsistentiam: quoniam Dei filius cum esset secundum subsistentiam alter præter patrem, eandem autem naturam habet Patris in sua subsistentia, plasmauit sibi carnem animatam anima rationali & intellectuali: quod significat humanæ naturæ vnitum esse Deum verbum, & non subsistentiæ, seu personæ cuiusdam. Est igitur **DEVS** verbum & incarnatus, vna subsistentia in vtraque natura cognoscendus, in diuina, in qua erat (prout dictum est) qui cum in forma **DEI** esset, & in humana, secundum hoc quod est in similitudinem hominis factus: & ideò rectius dicat aliquis, vnam subsistentiam **DEI** verbi compositam, quàm vnam naturam compositam: quoniam

quoniam cum per se absolute natura dicitur, non adiecta ei speciali cuiusdam persona, infinitum & non subsistens, aliquid significat: infinitum autem ad nihil potest componi. Sin autem aliquis & post tales rationes ad contentionem solam respiciens, opponere conetur, dicens, quod secundum redditam naturam rationem, oportet & humanam naturam Christi suam subsistentiam, seu personam propriam habere, manifestus est talis, quod ante subsistenti homini unitum esse dicit Deum verbum, & affectualem factam esse unitatem. Dux enim subsistentiae seu personae, secundum subsistentiam uniri non possunt. Qui igitur haec dicit, Dei potentiam verbis humanae sapientiae evacuare festinans, ignorat magnum pietatis mysterium, quod corde quidem creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Neque enim humana Christi natura per se absolute unquam dicitur, sed nec suam subsistentiam, seu personam habuit: sed in subsistentia Dei verbi, natura humana initium ut esset, habuit: Unde ipsum Deum verbum immutabiliter hominem factum esse confitemur, & non in hominem quendam venisse, & eiusdem verbi Dei incarnati esse nativitatem ex virgine, & propter hoc Dei genitricem sanctam gloriosam semper virginem Mariam esse. Ideo & ante incarnationem Dei verbi, & post eius incarnationem, tres subsistentias dicimus Patris & Filij & Spiritus sancti. Non enim sancta

H 5 Trini-

Infiniti nulla
est relatio.

Rom. 10.

Trinitas, quartæ substantiæ vel personæ adiectionem suscepit. Ex his igitur omnibus convincuntur, qui dicunt ante unionem duas naturas esse, quod ante plasmatum dicunt hominem, & sic unitum esse Deo verbo, secundum insaniam Theodori & Nestorij impiorum. Quæ autem dicunt, quod non oportet post unionem duas naturas in Christo, sed unam dicere confusionem & phantasiam introducunt secundum Apollinarium & Eutichen impios. Sed isti quidem hæc. Sancti verò Patres, post Dei verbi incarnationem considerantes ea, ex quibus Christus est, & quod inconfusa manserunt naturæ, rectissime duas naturas divinam & humanam in Christo esse dixerunt. Nec enim ante incarnationem duæ naturæ erant Domini, nec post incarnationem duæ naturæ una factæ sunt, licet in una substantia cognoscantur. Hæc autem & ex Divinis scripturis & Patrum doctrina edocti, ad refutandos eos qui confundunt & diuidunt divinæ dispensationis mysterium, merito scripsimus, & non eò quod declaramus ea ex quibus est, & in quibus cognoscitur Christus, confusionem, vel diuisionem divinæ dispensationi facimus. Itaque glorificationem & unitatis rationem proferentes, unum Christum & filium & Dominum verbum Dei incarnatum & hominem factum confitemur & adoramus cum Patre & Spiritu sancto. Hæc ita cum vniuersali Dei Ecclesia consentientes, scire volumus omnes Christianos,

ffianos, quòd sicut vnum Deum & Dominum habemus, ita & vnam fidem. Vna enim definitio fidei est, confiteri & rectè glorificare Patrem & Christum filium Dei, & Spiritum sanctum. Istam confessionem cõseruamus, in qua & baptizati sumus, donatam quidem à magno Deo & saluatore nostro Iesu Christo, sanctis suis discipulis, & Apostolis, ab eis autem prædicatam in toto mundo. Trecenti autem decem & octo Patres collecti in Nicæa aduersus Arrium, illo cum sua impietate condemnato, eandem confessionem, id est, sanctum mathema & Symbolum fidei tradiderunt sanctæ Dei Ecclesiæ: & post illos, centum quinquaginta sancti Patres Constantinopolim collecti, aduersus Macedonium, sancto Spiritui repugnantem, & Magnum, Appollinariam, illis condemnatis cum sua perfidia, secuti per omnia idem sanctum Symbolum traditum à trecentis decem & octo sanctis Patribus explanauerunt de Deitate sancti Spiritus. Insuper autem & qui in Epheso collecti sunt sancti Patres aduersus Nestorium impiũ: & qui in Chalcedone conuenerunt sancti Patres aduersus Eutichen impium, secuti per omnia prædictum sanctum Symbolum siue mathema fidei, condemnauerunt prædictos hæreticos vnà cum eorum impietate, & hoc, qui similia illis sapuerunt, vel sapiunt. Et super hæc anathematizauerunt eos, qui aliam definitionem, seu Symbolum, siue mathema tradunt

Vnus Deus,
vna fides.

Conciliũ Ni-
canum con-
tra Arrium.

Concil. Con-
stantinop. cõ-
tra Macedo-
nium &c.

Cõcil. Ephe-
sinum contra
Nestorium.

Concil. Chal-
cedonense cõ-
tra Eutichen.

tradunt accedentibus ad sanctum Baptisma vel ex quacunq; hæresi conuersis, præter traditum (sicut dictum est) à trecentis decem & octo sanctis Patribus. & explanatū à centum quinquaginta sanctis Patribus.

Et post multa ex canonibus Chalcedonensis Concilij, in eodem Edicto sequitur.

Si quis defendit impiam Epistolam quam ad Marim Persam hæreticum Ibas scripsisse dicitur, quæ abnegat Deum verbum homini esse factum, & dicit non Deum verbum ex virgine incarnatum esse, sed purum hominem esse ipsa esse natum, quem templum vocat, ut alius sit Deus verbum, & alius homo: & super hæc iniuriat Ephesinam primam Synodum, quam sine inquisitione & examinatione ab ipsa Nestorius fuerit condemnatus, & sanctum Cynolum vocat hæreticum, & duodecim eius capitula impia dicit: Nestorium autem & Theodorum cum impijs eorum conscriptis collaudat, & defendit: si quis igitur, sicut dictum est, eandem ipsam Epistolam vindicat, vel rectam esse dicit ipsam, vel partem ipsius, sed non anathematizat eam, anathema sit. Tali ergo impia Epistola iuste anathematizata, propter infertas ei blasphemias, Theodori & Nestorii impiorum sequaces conantur dicere, susceptam esse à sancto Chalcedonensi Concilio, hoc autem dicunt, sanctam quidem Chalcedonensem Synodum calumniantes, nomine autem eius festinantes debita condemnatione li-

Sic quoq; Lutherani iniuria afficiunt Conciliū Constantinense, propter combustum Io. Hufsum hæresiarum.

ne liberare Theodorum & Nestorium, & impiam Epistolam, pro qua Ibas sapius accusatus, non est ausus eam suam dicere propter infertas ei blasphemias. Et hæc demonstramus ex his, quæ diuersè de ista causa mota sunt. In his autem, quæ apud Photium, & Eustathium Tyri acta sunt, cum accusaretur prædictus Ibas de iniurijs sancti Cyrilli, manifestè confessus est, post vnitatem orientalium, quæ ad sanctæ memoriæ Cy. illum facta est, nihil iniuriosum de eo dixisse. Epistola autem plena prædictis blasphemijs, pro quibus accusabatur Ibas, multas contra sanctum Cyrillum iniurias continens, facta esse ostenditur post vnitatem ad Orientales factam, ex quo demonstratur Ibas eam abnegasse. Vndè prædicti Photius & Eustathius satisfaciunt accusatoribus, in scriptis definiunt, prædictum Ibas omnia contraria Epistolæ peragere, sicut iudicium ab eis datum significat. Sed cum Ibas non adimplet ea, quæ illi iudicauerunt, eiectus est ab Episcopatu propter blasphemias prædictæ Epistolæ, & Nonnus pro illo ordinatus est, qui & cōsedit sancto Chalcedonensi Concilio. De eisdem igitur etiã in Chalcedone accusatus memoratus Ibas, post lectionem impiæ Epistolæ non est ausus eam suam esse confiteri, sed statim ipsis verbis intulit alienum se esse eorum, quæ ei inferebatur. Vndè sancta Synodus, cum ei non sufficeret abnegatio Ibas, quæ facta est de Epistola, compulit eum contraria ei peragere,

De hoc Iba, qui fuit Episcopus Edessensis, eiusq; Epistola vide Niceph. lib. 15. cap. vlt. circa fin. eccl. hist.

Istius Nonni meminit etiã Niceph. lib. 14. cap. 30.

gere, id est, reprobata in ea rectam fidem
confiteri, & Ephesinam primam sanctam Syn-
nodum suscipere, & sanctum Cyrillum Pa-
trem & Doctorem ascribere, quæ in eadem
impia Epistola iniuriantur, & Nestorium, &
impium eius dogma anathematizare, quæ in
impia Epistola defendit & collaudat: Si igitur
ipse Ibas propter impiam Epistolam sapi-
accusatus, non est ausus eam suam dicere, sed
etiam Chalcedonensè sanctum Concilium
omnia ei contraria compulit eum peragere:
quomodo eadem sancta Synodus memora-
tam Epistolam susciperet, & condemnationem
impietatis, quæ in ea continetur, sese subijce-

ret, à qua Ibas liberare festinavit? Quoniam
autem omnes blasphemias Epistolæ præter-
mittentes hæretici, hoc solum ex ipsa profes-
runt, quod ad decipiendum simpliciores scri-
ptor Epistolæ dixit, hoc est duas naturas, vnã
virtutem, vnã personam (quod ipsum &
nos demonstramus) in hoc commiscuit suam
impietatem. Cuius enim dicit duas naturas,
vnã personam, qui abnegat Deum verbum
incarnatum de sancta & gloriosa Dei genitri-
ce, & semper virgine Maria, natum esse ex ip-
sa? Sed certum est, quòd vniciquæ naturæ
sua personam attribuit, sicut Theodorus &
Nestorius in suis libris blasphemantes expo-
suerunt, quos defendit scriptor Epistolæ cum
eorum impietate. Illi enim apertè dicentes
duas naturas Dei verbi & Christi, quem pu-
rum

Perindè faciunt Lutherani Prædicantes, qui apertas Lutheri blasphemias prætereunt, ea solum profertes, quibus sub Euangelij prætextu simpliciores, vel ignauios nos fallere possunt. Sic vbiq; sibi similes sunt Hæretici.

De hoc Theodoro Moph-

rum hominem vocant per affectualem conjunctionem. & per eandem dignitatem & honorem vnā personam apparere dicunt: sed & duarum naturarum vnā virtutem siue potentiam dicens scriptor Epistolæ, manifestus est quod & in hoc memoratos hæreticos sequitur, Theodorum quidem dicentem in diuersis libris, de incarnatione impiè expositis, Nestorium autem in multis quidem scriptis, & maximè in Epistola scripta ad Alexandrū Hieropolitanum hæreticum, quod duarum naturarum vna est authoritas, & vna virtus siue potentia, & vna persona per dignitatem eundemque honorem, ex quo ostenditur, qui scripsit Epistolam, secundum illorum perfidiam, pro personis vsus vocabulo naturarum. Vna enim authoritas, & vna virtus, siue potentia, & vna dignitas, & idem honor, non in diuersis naturis, sed in diuersis personis eiusdem substantiæ dicitur, quod in sancta Trinitate confitemur. Vndè & sancti Patres anathematizauerunt eos, qui per authoritatem, aut virtutem, siue potentiam, aut dignitatem, aut æqualitatem honoris dicunt Deum verbum vnitum esse Christo: quem purum hominem vocant Theodori, & Nestorij sequaces: sed non secundum substantiam Dei verbi ad carnem animatam anima rationali & intellectuali, vnitatem factam esse confitentur. Et hæc quidem sufficiebant ad conuincendam impietatem eorum, qui sceleratam

Episto-

uesteno multa
ta Niceph. lib.
13. cap. 2. &
30. & lib. 17.
cap. 27.

In hunc ferè
modū docent
Lutherani
Christum in
Sacramento
esse, quemad-
modū infan-
tem in cunis,
& auenam in
sacco. &c.

Nota hære-
ticorum im-
posturam, &
decipiendi
morem per-
petuum,

Epistolam vindicant. Tamen & in fine scri-
ptor eiusdem Epistolæ ostendit suam perfidiam
dicendo, quòd oportet credere in templum, &
in eum, qui habitat in templo, per quæ aper-
tuas duas introducit personas. Sed istam impieta-
tem à Theodoro & Nestorio scriptor Epistolæ
edoctus est. Catholica autem Ecclesia valde
condemnans perfidiam, non in templum, &
eum qui habitat in templo, sed in vnum Do-
minum nostrum Iesum Christum, Dei ver-
bum incarnatum, & hominem factum, con-
fitemur, & credere tradit. Nihil autem mirandum
est, si vocabulo naturarū vsus est scriptor illius
impiæ Epistolæ. SOLENT ENIM HÆRE-
TICI VT SIMPLICIORES DECIPER-
ENT, VOCIBVS QVIDEM VTI QUAS
AB ORTHODOXIS PIE DICVNTVR
RECTVM AVTEM EARVM INTELLI-
LECTVM ET EXPOSITIONEM AD
SVAM IMPIETATEM TRANSPER-
RE. Quoniam autem eadem voces, quando
benè exponuntur & intelliguntur, cum pietate
sunt: quando autem malè ab hæreticis intel-
liguntur & proferuntur, impietatem habent.
Itaq; Nestorium duas quidem naturas & vnam
personam dicentem, non confitentem autem
earū vnitatem secūdum subsistentiam, Ephesina
prima Synodus, cuius authores erant Cæ-
lestinus & Cyrillus, sanctæ memoriæ, non sus-
cepit, sed condemnauit. Nos autem sancto-
rum Patrum doctrinam per omnia sequentes
& vnita-

& vnitatem duarum naturarum, ex quibus Dominus noster Iesus Christus, vnus sanctæ Trinitatis, Deus verbum incarnatum compositus est, & quod earum differentia non interempta est propter vnitatem, in superioribus apertius demonstrauius, & sufficiebant quidem, quæ prædiximus, satisfacere eis, qui nolunt contendere. Sed quoniam illi, qui semel ad impietatem declinauerunt, & alia proponere conantur: necessariò nos & tales eorum occasiones vanas ostendemus. Dicunt enim, non oportere vituperare impiam Epistolam, eò quod in aliquantis fertur codicibus. Sed si hoc aliquis secundum eorum dementiam suscipiat, oportet & Nestorium, & Eutichen suscipi, quoniam plurima & de his in gestis continentur, quæ apud Synodum acta sunt. Sed nemo sapiens dictis eorù animum intendet.

Quæ enim de Hæreticis proferuntur in Synodis, & pars gestorum fiunt, non ad liberationem inferuntur, sed ad maiorè condemnationem eorum, & qui eis similia sapiunt. Oportet autem etiam illud attendere eos qui veritatem perscrutantur, quod forsitan in Concilijs quædam à certis ibi conuenientibus dicuntur, aut per fauorem, aut per contrarietatem, aut per ignorantiam. Nemo autem attendit ea, quæ per partem à quibusdam dicuntur: sed sola illa, quæ ab omnibus communi consensu definiuntur. Si enim aliquis secundum illos voluerit attendere eiusmodi contrarietates, vnaquæque

¶ Eodè honore Hæreticorum mentio fit in Synodis, quo Pontij Pilati in Symbolo.

¶ Partialitas non ferenda, sed communi consensui indulgendū est. iux. l. si constante. C. de don. ant. nupt.

I quæque

quæque Synodus inuenietur semetipsam destruens. Propter hæc igitur oportebat eos, si sanctum Concilium rectè suscipere, non tales blasphemias ei applicare, sed sequi Doctores Catholicæ Ecclesiæ, & maximè sanctum

Laus S. Athanasij.

Athanasium, qui fuit Alexandria Episcopus, & plurimos, & magnos labores suscepit pro recta Christianorum fide aduersus omnem heresim, & maximè cõtra impiissimos Arrianos. Iphis enim Arrianis ad decipiendos populos suo errori coniungentibus Dionysium, qui

De hoc Dionysio Niceph. lib. 6. cap. 10. & multis sequentibus capitibus.

ante multos annos Athanasij, fuit Alexandria Episcopus, & dicentibus, quòd & ipse Dionysius similia eius sapuit, Athanasius magnus Ecclesiæ doctor multis modis ostendit in scriptis rectam fidem Dionysium ab initio prædicasse, nulloq; modo participem Arrianæ impietatis fuisse. Isti autem hæretica sapientes, suam impietatem eidem Synodo applicare festinant. Qualis autem est condemnatio, &

Cham ob irreuerentiam in patre maledictus.

Comparatio hæc etiam in nostro æui Hæreticos quadrat, qui pudentia senescentis Ecclesiæ detegunt, eiq; rugas suas exponant.

qualis imminet maledictio eis, qui in Patres peccant, docet nos & diuina scriptura. Si enim Cham filius Noë cùm vidisset nudum suum Patrem, quoniam non cooperuit patris corporalem nuditatem, sed egressus nunciauit eam fratribus, & illi vestimento eam cooperuerunt, ipse quidem Cham & illi, qui ex ipso nati sunt sub maledictione facti sunt: qui autem cooperuerunt, magnam benedictionem meruerunt: multò magis isti maiore & ampliore condemnatione digni sunt, qui ad Synodum

Hæretici in-
star Cham
maledicti.

nodum minimè pertinentem infamiam festi-
nant per impietatem Epistolæ & Theodori ei-
dem sanctæ Synodo applicare. Sed non ideo
impia Epistola, vel defendentes eam, condem-
nationem suæ impietatis effugient: sed neque
Theodorus, qui Paganos & Iudæos, & omnes
hæreticos impietate superat. Impio em̄ Theo-
doro non sufficit super alias eius blasphemias
ad suum errorem malè interpretari Symbolū
trecentorum decem & octo sanctorum Patrū:
sed etiam contempto eo aliud Symbolum ex-
posuit omni impietate plenum, in quo anathe-
matizare ausus est eos, qui aliter sapiunt, vel
tradunt: ut quantum ad illius insaniam perti-
net, omnes sancti Apostoli & Patres condem-
narentur. Hoc autem Theodori impium Sym-
bolum, & in Ephesina prima Synodo prolatū,
& in Chalcedonensi recitatum, ab utraq; Sy-
nodo, cum eius expositore, & eis qui illud su-
scipiunt, condemnatum est. Quoniam autem
quidam verba pro Theodoro facientes, cum
proferuntur impia eius conscripta, propter
insertam eis blasphemiam confingunt qui-
dem dicere, quòd impia sunt, ipsum autem,
qui talem impietatem euomuit, recusant ana-
thematizare: miramur eorum dementiam,
quòd diuinæ scripturæ contraria agant, eui-
denter dicente: Quia æqualiter horribilia sunt
apud Deum impius & impietas eius. Actio
enim cum actore punietur. Si autem simili-
ter impietati horribilis est Deo ille, qui impie
agit, certè separatus est talis à Deo, & anathe-

Niceph. lib.
17. cap. 27.

Perindè fa-
ciunt hodie
quidā tepidi
Catholici, ti-
mentes ana-
thematizare
Lutherum,
eiusq; æmu-
los: & nescio
quas larvas,
seu lemures
metuere vi-
dentur.

I 2 mati

Anathema
quid sit.

Ioã. 8. & glo
in l. fi. § pen.
sup. ver. ser.
uo. C. de tēn.
pall. & rest.

1. Timoth. 3.

Hæreticos
etiam post
mortem ana-
themati rectè
subijci posse.

mati iusto subijcitur. Anathema enim nihil aliud significat, nisi à Deo separationem, sicut in veteri & nouo testamēto iudicium de anathemate significat. Quod autem & Dominus eos, qui non permanent in verbo veritatis ipsius, separatos esse ab Ecclesia dicit, in Euangelio secundum Ioannem Iudæos alloquens, sic ait: omnis qui facit peccatum seruus est peccati: seruus autem non manet in domo in æternum, filius autem permanet in æternum. Quod autem, quam Dominus nominat domum, diuina scriptura Ecclesiam Dei vult vocat, Apostolus testatur in Epistola prima ad Timotheum. Si verò quidam dicunt non oportere Theodorum post mortem anathematizari, sciant qui talem hæreticum defendunt, quod omnis hæreticus vsque ad finem vitæ suæ in suo errore permanens, iuste perpetuo anathemati & post mortem subijcitur: & hoc in multis hæreticis & antiquioribus & propioribus factum est: id est, Valentino, Basilide, Marcione, Cerintho, Manichæo, Eulomio & Bonoso. Hoc autem idem & in Theodoro factum est, & in vita accusato, & post mortem anathematizato à sanctis Patribus, quibus, si credere noluerint, vt hæretici eius defensores, vel impia Epistola, quam ipsi defendunt, credant: quæ licet Theodorum colaudet manifestè tamen dicit, quod in Ecclesia à sanctis Patribus anathematizatus est, & ex illo plurima inquisitio facta est de eius conscriptis

scriptis, utpotè plenis impietate. Hoc autem tunc faciebant Catholicae Ecclesiae Doctores, ne simpliciores legentes illius impia conscripta, à recta fide declinarent. Quòd autem impij, licèt non in vita in suam personam anathema susceperint, tamè & post mortem anathematizantur à Catholica Ecclesia, ostenditur à sanctis Synodis. Nicæna enim Synodus eos, qui impij Arrij sectam colunt, sine nomine anathematizavit. Quæ autem in Constantinopoli congregata est, impiam Macedonij hæresim similiter cõdemnavit: sed tamen Dei sancta Ecclesia & post mortè Arrium & Macedonium nominatim anathematizat. Cùm autem ex multis probationibus convincuntur, quòd superuacue & impie agunt, qui Theodorum & impietatem eius defendunt, ad aliam vanam occasionem confugiunt, dicentes non oportere eum anathematizari, eò quòd in communicatione Ecclesiarum mortuus est. Oportebat autè scire eos, quòd illi moriuntur in communicatione Ecclesiarum, qui commune pietatis dogma, quòd in vniuersali Ecclesia prædicatur, vsq; ad finem seruauerunt. Iste autem vsq; ad mortem in sua permanens impietate, ab omni Ecclesia eiectus est. Itaque & omnis plenitudo Mopsuestenæ Ecclesiae, in qua Episcopus dicitur fuisse, cùm inuenisset, quòd Paganis & Iudæis & Sodomitanis à sanctis Patribus connumeratus est, deleuerunt ipsi ex illo à sacris Ecclesiae diptychis eius nomen, sicut gesta in eadem ciuitate apud Concilium Episcoporum

Cur fiat inquisitio in libris hæreticorum,

Que concilia, quos hæreticos etiã mortuos anathemate percusserint.

Qui maneant in cõmunione Ecclesiae, qui uero non.

scoporū illius Prouinciæ confecta ostendunt.
 Miramur igitur Theodori sequaces, qui eum
 & impietatem eius tanquam suam defendunt,
 cū Ecclesia in qua fuit Episcopus, vtpote he-
 reticū, ex multis temporibus eum eiecit. Quod
 autem ad condemnationem suam talem oc-
 casionē proponunt defensores Theodori, scire
 licet & ex ipso aduersus Iudam facto tremen-
 do iudicio. Ille enim, cū putasset latere eum,
 qui occulta hominum cognoscit, sacramentis
 communicauit cum Apostolis, sed tamē nihil
 ei profuit, quòd cum dolo communicauit. Sed
 licet post mortē eius duodecim nominati sint
 discipuli, sicut Ioannes Euāgelista dicit, Tho-
 mas autem, qui Dydimus dicebatur, vnus ex
 duodecim, non erat cum ipsis quando venerat
 Iesus: tamen hoc nō liberat Iudam à condem-
 natione, aut connumerari facit Apostolis. Vn-
 de post ascensionē Domini, Apostoli per suam

Hereticis sa-
 cramentum
 pdesse quē-
 admodum
 Iudæ Iscari-
 ota.

Hereticos etiā
 post mortem
 anathemati
 subijci posse.

Matth. 8.

Matth. 22.

sententiam eundem Iudam etiam post mor-
 tem condemnauerunt, & alium pro illo intro-
 duxerunt. Quòd autem vanam occasionem
 proponunt, dicentes, non oportere hereticos
 mortuos anathematizari, & ex ipsis Domini
 verbis ostendemus. Impios enim & adhuc vi-
 uos mortuos nominat, dicens, Dimitte mor-
 tuos sepelire mortuos suos: sicut iustes & iam
 defunctos, viuos nominat. Dicit em̄ de Abra-
 ham & Isaac & Iacob, quòd Deus nō est mor-
 tuorum, sed viuorum. Si ergò secundum verba
 illorum non oportet hereticos mortuos ana-
 thematizari, nec viui heretici anathematiza-
 buntur.

buntur, quos Dominus mortuos vocat, quia separati sunt ab ipso, qui dixit: Ego sum vita. Et secundum eos iam nec viui nec mortui hæretici anathematizabuntur: & sine causa, secundum illos, apostolica doctrina tradit anathematizari eos, qui tradunt præter quod accepimus: sine causa sanctæ Synodi hæreticos condemnauerunt, sine causa & alij sancti Patres & doctores Ecclesiæ hæreticos anathematizauerunt. Inculpent autem & Hieremiam prophetam, dicentem: Execrandus, qui opera Domini facit negligenter: & Dauid Prophetam dicentem. Execrandi qui declinant à mandatis tuis: & vt compendiosè dicamus, omnem diuinam scripturam in diuersis locis tales condemnationes impijs inferentem. Sic autè illi, qui negligenter opera Dei faciunt, & peccant in mandatis eius, talibus condemnationibus subiiciuntur, quantò magis impius Theodorus, qui talia aduersus ipsum magnum Deum, & Saluatorem nostrum Iesum Christum blasphemauit, iustè condemnatus est & anathematizatus? Et hæc quidem sufficiebant super memoratas, & alijs nostris libris insertas probationes quas protulimus, ostendentes quòd oportet etiam post mortem hæreticos condemnari, confundare eos, qui Theodorum defendunt, & compescere à tali impietate. Quoniam autè contentiosè in ijsdem permanent, etià quod est amplius dicemus: quia quidam ex ipsis, qui in Nicæna sancta Synodo conueniunt, & expositæ ab ea fidei definitioni, vel

De morte hæreticorum vide in Decreto c. 24. q. 2. can. sane proferatur.

Hierem. 48.

Psalm. 118.

A minori ad maius.

Symbolo subscripserunt, quoniã postea con-
traria sapientes apparuerunt, alij quidem uiui,
alij autem post mortem anathematizati sunt
à Damaso sanctæ memoriæ Papa, antiquioris
Romæ, & ab vniuersali Sardicensi Synodo,
prout testatur sanctus Athanasius. Sed & Chal-
cedonensis sancta Synodus Donnũ Antiochie
factum Episcopum post mortẽ condemnauit,
quod ausus est scribere, oportere solũ tacere
duodecim capitula sancti Cyrilli. Quoniã au-
tem Theodori defensores hæretici, omni pro-
positione, & conatu excidentes, præsumunt di-
cere ad deceptionem ignorantium quod sanctæ
memoriæ Cyrillus in aliqua parte Epistolæ
illum collaudauit, ex multis ostenditur, quod
non conuenit eorum conamen dictis à sancto
Cyrillo in diuersis eius libris contra impium
Theodorum, in quibus magis impiũ omnibus
alijs hæreticis eum ostendens, deinde nõ suffi-
ciens plurimas & maximas eius blasphemias
contra magnum Deum & Saluatorem nostrum
Iesum Christum dictas, exclamauit ita dicens:
Expauit cælum super hoc, & horruit amplius
vehementer dicit Dominus. O intollerabilem
malignitatem, o linguã loquentem iniquitatẽ
contra Deum, & mentem in altitudine cornu
extollentem. Et iterum. Impone homo tuę lin-
guæ ostium & seram, cessa cornu in altitudine
extollẽs, & loquens iniquitatẽ aduersus Deũ.
Quousq; insultas patienti Christo? In mente
habe scriptum à Diuino Paulo: Sic autem pec-
cantes in fratres, & percutientes eorũ infirmam
conscien-

De hoc Don-
no siue Dom-
no Niceph.
lib. 6. cap. 28.
infi. & ca. 30.
34. & lib. 14.
cap. 47.

Exclamatio
Cyrilli cõtra
Theodorum
hæreticum.

1. Cor. 8.

conscientiam, in Christum peccatis. Et ut ali-
quid etiam ex Prophetiis loquar codicibus: Ezech. 16.
iustificata est Sodoma ex te, superasti Paga-
norum verborum, quas contra Christum fe-
cerunt, stultitiam exultantes Crucem: nihil
esse ostendisti Iudaicæ superbiæ crimina. His
igitur ad condemnationem Theodori, sic à
sancto Cyrillo dictis, licet aliquis concedat, se-
cundum illorum verba: sanctum Cyrillum ali-
quid pro Theodoro dixisse, neque hoc liberat il-
lum à cōdemnatione. Inuenimus enim, quod
multi sanctorum Patrum, quosdam hæreticos
collaudauerunt, sicut & sancti Damasus & A-
thanasius, & Basilius Apollinarium, & san-
ctus Leo Eutychem: & tamen cognita eorum
impietate, non propter hoc euaserunt hæretici
condemnationem, & anathema, quod postea
contra eorum personam & impietatem fa-
ctum est. Tantus autem est furor defendentiū
Theodorum, quia præsumunt aduersus Gre-
gorium Theologum, & Ioannem Constanti-
nopolitanum mentiri, dicentes Epistolas ad
eundem Theodorum plenas laudis eos dire-
xisse: quod falsum est. Gregorius enim, cum
in Constantinopoli pro veritate laboraret, cō-
uerfis per eum ab Ariana insania ad Catho-
licam fidem populis, ad suam patriam reuer-
sus, Epistolas, quas hæretici dolose proferunt,
non ad Theodorum Mopsuestenum scripsit,
sed ad Theodorum Episcopum Tyanon, quæ
est secundæ Cappadociæ metropolis. Eiusdem

Patria Gre-
gorij Nazia-
zeni.

Chorepisco-
pi.

Vita mona-
stica.

autem prouinciæ sunt & Naziangus ciuitas
cuius fuerat Episcopus, sanctæ memoriæ, Gre-
gorius, & Arrianus prædium vndè ortus fue-
rat. Hoc enim & ipsa Epistola aperte signifi-
cant, memoriam facientes consuetudinum &
collectionum, & eiusdem prædij Arrianus, &
aliorum prædiorum eiusdem prouinciæ, et me-
tis lingua Cappadocum nominati, et Bospho-
rij Episcopi sub eodem Theodoro constituti,
qui tunc temporis Colona ciuitatis eiusdem
prouinciæ Episcopus erat, & aliorum Episco-
porum, & Chorepiscoporum, & monasterio-
rum, quæ sub Theodori iurisdictione erant,
quorum vsq; nunc eadem nomina seruantur.
Qualis enim esset communio Cappadocibus
ad secundam Ciliciam, vel tunc, vel modò di-
uisa earum Prouinciæ gubernatione? Et
quos Episcopos sub se habere poterat Mop-
suestenus Episcopus, cùm ipse sub metropolita-
no secundæ Ciliciæ constitutus esset? Ioannes
autem Constantinopolitanus scripsit quidam Ep-
istolam ad Theodorum Mopsuestenum, non
nomen laudibus, sed querimoniis & increpation-
ibus plenam, vtpotè illo à bona cõuersatione
lapso. Quoniam enim cum eo Monachicam
vitam in vno eodemq; monasterio exercuit,
cõuersationis ibi factæ eum admonuit, & pro-
his testimonium præbent Zozomenus & He-
sychius, & Socrates, & Theodoretus, qui multa
tas pro Theodoro laudes fecit. Si autem testimo-
nia præferunt Ioannis Antiocheni, & Orientalium
Conciliorum.

Concilij sub eo cōstituti, facta pro Theodoro, & eius impietate, necesse est eos & illa suscipere, quæ (quantum ad illos pertinet) ad condemnationem sancti Cyrilli, & reprobationem re-
 dæ fidei fecerunt Ioannes, & qui cum illo e-
 rant, nec non etiam quæ scripserunt, Nesto-
 riorum & eius perfidiam diutius defendentes.
 Et hoc ostenditur ex diuersis eorū libris & E-
 pistolis, quas ad Theodosiū, pię recordationis,
 & ad alios diuersos scripserūt. Et vt hæc quidē,
 sicut nihil subtilitatis habentia, præmitta-
 mus: necessarium putauimus memorare etiā
 illa, q̄ ab Augustino, sanctæ memoriæ, Aphri-
 cano Episcopo scripta sunt. Quęstione em̄ ali-
 qua post mortē Cęciliani de eo mota, quod ab
 Ecclesiastica traditiōe declinasse dicebatur, &
 propter hoc quibusdā à Catholica Ecclesia se-
 paratis, scribit ad Bonifacium, idē Augustinus
 sanctus, q̄ nō oportebat aliquos ideō separare
 sese à catholica Ecclesia. Si enim vera essent ea
 quæ Cæciliano inferabantur, & manifestatus
 esset cōtrarium aliquid Ecclesiastico statui sa-
 puisse, etiā post mortē eum Anathemati subii-
 cerem. Sed & regula sanctę Synodi Aphricanę
 statuit, Episcopos, qui suas facultates in testa-
 mento, vel ex intestato hæretico relinquunt,
 oportere & post mortē anathematizari. Super
 hæc aut̄ oīa, quis ignorat ea quæ nostris tēpo-
 ribus in Ecclesia antiquoris Romę contra Dio-
 scorū acta sunt? Qui cū nihil in fidē peccas-
 set, tamen ppter solum Ecclesiasticū ordinem
 post

¶ Niceph. lib.
 ¶ 7. cap. 43.

¶ Episcopum
 ¶ nō posse ex
 ¶ testamento
 ¶ relinquere
 ¶ hæretico.

A minori ad
maius.

post mortem ab eadem sancta Ecclesia Romana anathematizatus est. Si igitur nihil in fide peccantes Episcopi, propter solum Ecclesiasticum ordinem, & propter causam pecuniariam anathemati & post mortem subiciuntur: quanto magis Theodorus, qui in ipsum Deum peccauit? Quantum autem ad insipientiam dicentium, non oportere anathematizari post mortem eos qui in sua impietate mortui sunt: oportebat nec eos, qui iniuste condemnati sunt Patres, post mortem reuocari, quale contigit in Ioanne, sanctæ recordationis, Episcopo Constantinopolitanae ciuitatis, ab vniuersali Ecclesia post mortem reuocato, & in Fauiano, sanctæ memoriae, et ipso Episcopo Constantinopolitanae ciuitatis, iniuste quidem in vita condemnato, iuste autem post mortem reuocato, tam à sanctæ memoriae Papa Leone, quàm à sancta Chalcedonensi Synodo. Ex hoc autem contingit, secundum illorum verba, hæreticos quidem sanctis Patribus cõnumerari, utpotè liberatos debita condemnatione: sanctos autem Patres iniuste condemnatos, hæreticis coniungi, utpotè non solum contra eos facta iniqua damnatio. Omnibus autem magis credendus est doctor Dominus Iesus Christus, de se dicens: sic enim Deus dilexit mundum, ut filium suum vnicęnitum daret: ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim misit Deus filium suum in mundum, ut iudicet

Ioan. 3.

et mundam, sed vt saluetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, non iudicatur, qui autem non credit, iam iudicatus est, quia non credit in nomine vnigeniti filij Dei. Et Spiritus autē sanctus per Prophetam Dauid dicit impios non resurrekturos in iudicio. Tali igitur Domini sententia prolata aduersus omnem impium, & nihil discernente inter viuos & mortuos hæreticos, quomodo audent resistere tali sententiæ, & eos, qui semel impiè egerunt, & propter hoc iam à Domino condemnati sunt, dicere non oportere post mortem condemnari? Et diuinus autem Apostolus, qui Christum in semetipso habet loquentem, non solum aduersus homines, sed etiam aduersus Angelos talem protulit sententiam, dicens in Epistola ad Galathas. Sed licet nos, aut Angelus de coclo Euangelizauerit, præterquam quod Euangelizauimus vobis, anathema sit, et quis ita impius est, vt præsumat dicere, quod Theodori impia scripta, vel pars eorum tradita est aliquando sanctæ Ecclesiæ Dei, & non statim qui ausus est aliquid tale loqui, anathemati subiectus est à sanctis Patribus? Si quis igitur etiam post eiusmodi rectam confessionem, & hæreticorum condemnationem, saluo manente pio intellectu, de nominibus, vel syllabis, vel dictionibus contendens, separat se à sancta Dei Ecclesia, tanquam non in rebus, sed in nominibus solis & dictionibus posita nobis pietate, talis, vtpotè dissensionibus

Psal. 1.

Galat. 1.

Interminatio ad eos. qui etiã ex facili causa inclinant in hæresim.

- bus gaudens, rationem pro semetipso, & p
- ceptis & decipiendis ab eo, reddet magn
- Deo & Saluatori nostro Iesu Christo in die
- dicij.

DE MVNIFICEN TIA CONSTANTINI MAGNI *in Ecclesiam Rom.*

IMP. CONSTANTINI EDICTVM
de donatione in Rom. Ecclesiam.

IN nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis
Patris scilicet & Filij et Spiritus sancti. Im
Cæs. Fl. Constantinus in Christo Iesu, vno
eadem Trinitate sancta saluatore Dño nostro
fidelis, mäsuetus, beneficus, Alemanicus, Go
thicus, Sarmaticus, Germanicus, Britannicus
Hunicus, Pius, Felix, Victor, ac triumphator
semper Augustus, sanctissimo ac beatissimo
patri patrum Syluestro, Urbis Romanæ Ep
scopo & Papæ, atque omnibus eius Succes
sibus, qui in sede beati Petri, vsque in fine
seculi sessuri sunt Pontificibus, nec non et om
nibus reuerendissimis & Deo amabilibus Ca
tholicis Episcopis, eidem sacrosanctæ Rom
næ Ecclesiæ per hanc nostram imperialem co
stitutionem subiectis in vniuerso orbe terr
rum, nunc & in posterum cunctis retrò tem
poribus constitutis, gratia, pax, charitas, gau
dium, longanimitas, misericordia à Deo pa
tre omnipotente, & Iesu Christo filio eius
Spiri

Galat. 5.
1. Tim. 1.